

Arrest

nr. 283 072 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 6 juli 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verblijven reeds geruime tijd onregelmatig op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 10 oktober 2017 werd de zoon van verzoekers geboren te Borgerhout.

1.3. Verzoekers dienden op 17 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 23 juni 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2021 werd ingediend door:

A.(...), A.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

ook gekend als : A.(...), A.(...), geboren te ?? op (...),

zijn echtgenote :

B.(...) H.(...) H.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit : Marokko

en als wettelijke vertegenwoordigers van A.(...) A.(...), geboren te Borgerhout en (...)

adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren sinds jaren ononderbroken in België te verblijven. Ter staving van deze bewering leggen betrokkenen een geboorteakte van het kind d.d. 10.10.2017, een bewijs scholing schooljaar 2020/2021 en een huurovereenkomst van 01.12.2017 tot 01.12.2020. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 06.12.2015 werd mijnheer een eerste keer een bevel het Schengengrondgebied te verlaten. Op 28.11.2017 werden mevrouw en mijnheer in het bezit gesteld van een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten. Op 10.12.2017 werd aan mijnheer onder alias een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend, herbevestigd op 02.12.2018. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichtingen hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021). Bovendien wordt er ook sterk getwijfeld aan hun lang ononderbroken

verblijf, betrokkenen zijn op 27.10.2020 in het huwelijk getreden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Nador (Marokko).

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kind in België geboren is en dat hij opgroeit in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder op het feit dat hun kind de taal van het land van herkomst niet zou spreken waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via zijn ouders een band met Marokko. Betrokkenen hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was.

Betrokkene halen aan dat het centrum van hun belangen in België liggen, ze hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en alhier een sociaal en economisch centrum hebben opgericht waardoor een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkene slechts 6 getuigenverklaringen voor, schoolattesten kind en attest taalbubbels van mevrouw. Doch tonen betrokkenen onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hun opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen halen verder aan dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omdat ze er geen onderkomen meer hebben. Ze zouden niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst en zouden in een mensonterende situatie terechtkomen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 30 jaar (voor mijnheer) en ruim 20 jaar (voor mevrouw), hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden

met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten gepleegd zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving

Het feit dat betrokkenen onder voorbehoud een arbeidsovereenkomst voorleggen, ze werkbereid zijn, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkenen alhier tewerkgesteld wil worden dan dienen zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij blij zouden geven van integratie, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mevrouw een attest van Taalbubbels Nederlandse les voorlegt, ze een ruime vrienden en kennissenkring zouden hebben, leggen verschillende getuigenverklaringen voor, hun kind hier school loopt, leggen verschillende schoolattesten voor,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteits- en het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekers gepoogd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zich genesteld hebben in niet legaal verblijf en hun kind op die manier geschaad hebben.

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoekers gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 17.02.2021) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekers de machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekers.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekers met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk zijn voor hun lang verblijf in België.

Het gegeven dat er bevelen werden genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekers in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekers anno 2021-2022 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in hun land van herkomst, in casu Marokko bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kunnen indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekers beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid dragen, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekers het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd zijn, zelf in de hand hebben gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekers om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met hun handelswijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook hun verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België zijn, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kunnen naar hun land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekers bekend dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals verzoekers, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan inzonderheid over families die langer dan 5 jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgekeurde criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, schoolgaand kind ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoekers zijn...

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoekers hadden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van hun minderjarig kind ingeroepen.

De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn: 'Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht', 'zij dus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was', ...

Deze motieven worden in alle ernst in de beslissing opgenomen. Zij hebben geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van verzoekers naar Marokko, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar Marokko.

Deze motieven maken wel duidelijk dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat verzoekers geen verblijf kunnen krijgen in België, en de facto wordt het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer aangewend om in feite een definitieve terugkeer te motiveren.

Op zich is dergelijke niet afdoende motivering voldoende om de beslissing te vernietigen daar het begrip buitengewone omstandigheden op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet ingevuld is.

Derde onderdeel,

Verzoekers hadden specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Marokko konden doen.

Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familieleven, dat het kind in België schoolloopt en een terugkeer om in Marokko de aanvraag te doen zijn schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren.

Verzoekers merken in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

Het kind kent, gelet op zijn jonge leeftijd, enkel België als thuisland. Op het ogenblik van de aanvraag was hij vier jaar oud; op het ogenblik van de beslissing 5 jaar en half. Weldra is het kind schoolplichtig.

Verzoekers hadden opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in Marokko te moeten gaan doen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

De bestreden beslissing is in haar motivering ook voor wat het kind betreft niet uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer. Dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van het kind principieel niet wordt aanvaard omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België. De beslissing gaat dus niet uit van het recht op onderwijs van het kind, maar van het feit dat hij hier in feite niet of nooit had mogen zijn, en in feite geen 'recht op onderwijs' heeft kunnen opbouwen.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kind, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen:

Alleszins wordt het belang van het kind niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Vijfde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekers in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedenstwaarde hebben.

Verzoekers hebben overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België schoolgaand kind, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling uit de Europese richtlijn door de bestreden beslissing, die overigens geen uitstaans heeft met het Unierecht, zou worden geschonden. Het enig middel is evenmin ontvankelijk in de mate waarin verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest aangezien zij niet uiteenzetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt

van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.9. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers volgende buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen in hun aanvraag van 17 februari 2021:

"Verzoekers zijn niet in de mogelijkheid hun aanvraag in het buitenland in te dienen om geregulariseerd te geraken. Conform artikel 9bis van het Vreemdelingenwet van 15/12/1980 dienen verzoekers de aanvraag in op grond van buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster in België.

In casu roepen verzoekers de volgende omstandigheden/redenen in voor hun regularisatie in:

Het is voor verzoekers leven in Marokko een onmogelijke opdracht. Het is een land dat zij op nu reeds jaren hebben verlaten en in België sinds dien verblijven;

Verzoekers spreken Nederlands;

Alle kinderen zijn in België geboren;

Heel het gezin heeft een ruime vrienden- en kennissenkring opgebouwd in België;

Verzoekers hebben geen eigendommen en geen roerende noch onroerende inkomsten in het land van herkomst;

Beide ouders zijn werkbereid en de echtgenoot heeft een arbeidscontract onder voorbehoud van bekomen van een verblijfstitel;

Verzoekers geniet geen steun van het OCMW;

Verzoekers hebben een blanco strafblad in Marokko en in België;

Verzoekers kind spreekt de Arabische taal zeer slecht en is letterlijk een vreemdeling van hun geboorteland;

Alle banden die verzoekers hebben zitten in België, hun kind is er geboren (en groeit er verder op), zal er school lopen;

Verklaring Dr. E.(...) Z.(...) dd. 09/12/2020: "Ondergetekende, Dr E.(...) Z.(...), doctor in de geneeskunde, verklaart dat de aanwezigheid van de moeder (B.(...) H.(...) H.(...)) van het minderjarig kind (A.(...) A.(...)), strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van het kind. "

- Verklaring Dr. O.(...) A.(;)... dd. 12/01/2021: " De ondergetekende, O.(...) A.(...) verklaart dat de aanwezigheid van de moeder (B.(...) H.(...) H.(...)) van het minderjarig kind (A.(...) A.(...)), strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van het kind. "

Verklaring Dr. G.(...) M.(...) dd. 12/01/2021: "Ik ondergetekende; Dokter in de geneeskunde, verklaart op basis van mijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen dat de aanwezigheid van de moeder (B.(...) H.(...) H.(...) 26.07.1996) van het minderjarig kind (A.(...) A.(...) °(...)), strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige ontwikkeling van de opvoeding van het kind. "

- Verzoekers verzoeken toepassing te willen maken van de discretionaire bevoegdheid en vast te stellen dat hun situatie een prangende humanitaire situatie is en een regularisatie verdiend, met al dan niet voorwaarden voor de verlenging van het verblijf;

Dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van zijn verblijfplaats.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht haar (R. v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R. v. St.,1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen '.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden.

Dat verzoekers hun belangen hier in België liggen nu zij hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Al hun kinderen zijn in België geboren. Alle kinderen zullen er school lopen. Wat betekent dat de aangehaalde elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn in combinatie met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van elementen zijn terug te vinden. Verzoekers zijn in België. Hun kind is in België geboren. Allen spreken ze Nederlands.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit de bijgebrachte stukken en situatieschetsen van verzoekers.

Het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst/verblijf, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel het dossier kan beoordelen om na te gaan of aan alle (verblijfs)voorwaarden (inzake verzekeraarbaarheid ziekenfonds, goed gedrag en zeden, huisvesting, ziekte, inkomsten, etc.) is voldaan.

In casu is aan alle (verblijfs) voorwaarde en voldaan, zodat het onontvankelijk verklaren van huidig verzoek op basis van een loutere formaliteit (met name terugkeren naar het land van herkomst om een humanitair visum aan te vragen) buiten proportie is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat gelet op het hierboven genoemde, verzoekers alleszins in aanmerking komt voor een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben er zodoende belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk."

2.10. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat het langdurige verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat verzoekers "er steeds van op de hoogte (waren) dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf". Terloops stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat "(...)er ook sterk getwijfeld (wordt) aan hun lang ononderbroken verblijf, betrokkenen zijn op 27.10.2020 in het huwelijk getreden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Nador (Marokko)". Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het gegeven dat hun kind in België geboren is en hier opgroeit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat niet wordt aangetoond dat dit een terugreis zou bemoeilijken. Ook de scholing van het kind wordt niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, omdat zij niet aantonen dat deze scholing niet in het land van herkomst verkregen zou kunnen worden. Het argument dat het kind de taal van zijn land van herkomst niet spreekt, kan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid omdat het kind via zijn ouders wel degelijk een band heeft met Marokko en ze moeten beseffen dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Het feit dat het centrum van de belangen van verzoekers thans in België ligt, vormt geen buitengewone omstandigheid omdat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, die niet disproportioneel wordt geacht, en er geen nauwe banden met België worden aangetoond, behalve getuigenverklaringen, schoolattesten en een attest van taalbubbels. Naar aanleiding van de bewering van verzoekers in hun aanvraag dat zij geen onderkomen meer zouden hebben in hun land van herkomst, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar ze zouden kunnen op terugvallen en dat ze daarenboven beroep zouden kunnen doen op de diensten van de IOM. Met betrekking tot het argument dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd, oppert de gemachtigde van de staatssecretaris dat van alle vreemdelingen wordt verwacht dat zij zich aan de vigerende wetgeving houden. De werkbereidheid van verzoekers kan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid aangezien de vergunningen hiertoe via de geijkte weg aangevraagd dienen te worden. Tenslotte wordt gesteld dat de integratie van verzoekers, conform de rechtspraak van de Raad van State niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

2.11. Verzoekers brengen in hun eerste middelonderdeel de interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheden' uit de rechtspraak van de Raad van State in herinnering en stellen dat moet worden beoordeeld of hun concrete toestand anno 2021-2022 het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag via de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze beoordeling niet op deugdelijke wijze zou hebben gemaakt. Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat bepaalde elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 februari

2021 over het hoofd zouden zijn gezien, noch dat deze elementen een (tijdelijke) terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken. De vraag of zij zelf al dan niet zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurige verblijf in België is, zoals verzoekers terecht stellen, niet doorslaggevend, maar de opgebouwde bindingen in België zijn minder zwaarwichtig indien verzoekers niet kunnen bogen op een episode van legaal verblijf op het Belgische grondgebied en zij niet onderworpen waren aan een terugkeerverplichting. Zij tonen evenwel geenszins aan dat hun langdurige 'illegale' verblijf in België tot gevolg zou hebben dat het bijzonder moeilijk zou zijn om gevolg te geven aan de afgeleverde bevelen en naar Marokko terug te keren.

2.12. Tevens betogen verzoekers dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden omdat zij verscheidene families kennen die in een gelijkaardige situatie vertoeven en wel werden geregulariseerd. Zij wijzen op de discretionaire bevoegdheid, maar stellen dat families met schoolgaande kinderen die meer dan vijf jaar op het grondgebied hebben verbleven, geregulariseerd werden. De Raad merkt echter op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer in feite en in rechte gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (cf. RvS 15 december 2022, nr. 255.281). Verzoekers maken gewag van tientallen dossiers, maar brengen geen concrete gegevens aan die toelaten te concluderen dat families in een gelijkaardige feitelijke constellatie in het kader van een artikel 9bis-aanvraag op een andere wijze zouden zijn behandeld. Bijgevolg blijft het betoog van verzoekers beperkt tot loutere affirmaties zonder enig begin van bewijs. Er kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

2.13. In hun tweede middelonderdeel achten verzoekers de overwegingen betreffende het minderjarig kind niet afdoende omdat daarin volgens hen wordt gesuggereerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet uitgaat van een tijdelijke, maar van een definitieve terugkeer naar Marokko, hetgeen volgens hen strijdig is met het begrip 'buitengewone omstandigheden'. De Raad stelt vast dat verzoekers bepaalde zinnen uit de context rukken. In de bewuste passage in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de situatie van het kind waarbij het volgende wordt gesteld: *"Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kind in België geboren is en dat hij opgroeit in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid."* Vervolgens wordt gewezen op de scholing van het kind in België: *"Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."* Tenslotte wordt in deze passage ingegaan op de elementen die in de aanvraag werden vermeld betreffende de slechte beheersing van het Arabisch en het feit dat het kind een vreemdeling zou zijn in Marokko: *"Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder op het feit dat hun kind de taal van het land van herkomst niet zou spreken waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via zijn ouders een band met Marokko. Betrokkenen hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was."* De Raad ziet niet in op welke wijze deze overwegingen uit de bestreden beslissing strijdig zouden zijn met de wettelijke context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien is het niet onredelijk te veronderstellen dat een tijdelijke terugkeer geenszins problematisch is indien zelfs een duurzame remigratie naar het land van herkomst mogelijk wordt geacht.

2.14. Verzoekers betogen in hun derde middelonderdeel dat het geheel van argumenten, met name het langdurige verblijf in België, het uitgebouwd privé- en familieleven en de scholing van het kind niet voor ogen zouden zijn gehouden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk alle door verzoekers aangehaalde elementen uitgebreid in overweging heeft genomen en heeft beoordeeld. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aangevoerde elementen niet in hun geheel zou hebben beoordeeld.

2.15. In een vierde middelonderdeel verwijzen verzoekers naar de opgeworpen schendingen van de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het IVRK. De Raad merkt echter op dat deze artikelen van het IVRK nergens ter sprake kwamen in de uiteenzetting van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 februari 2021. Verzoekers houden een betoog over het ‘hoger’ belang van het kind en het recht op onderwijs, maar zij tonen niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van het minderjarige kind zou schaden of het recht op onderwijs van dit kind zou miskennen. Daarbij komt dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragssluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), waardoor verzoekers de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren.

2.16. Waar verzoekers in hun vijfde en laatste middelonderdeel opperen dat dient te worden ingegaan op de ‘overige’ elementen inzake integratie, tonen zij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of een onwettige beslissing zou hebben genomen door, conform vaste rechtspraak van de Raad van State dienaangaande, te oordelen dat *“(d)e elementen van integratie (met name het feit dat zij blijf zouden geven van integratie, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mevrouw een attest van Taalbubbels Nederlandse les voorlegt, ze een ruime vrienden en kennissenkring zouden hebben, leggen verschillende getuigenverklaringen voor, hun kind hier school loopt, leggen verschillende schoolattesten voor,) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Verzoekers tonen immers geenszins aan op welke wijze hun werkbereidheid en hun vrienden- en kennissenkring een (tijdelijke) terugkeer naar Marokko zouden bemoeilijken. Verzoekers tonen in hun middelen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat *“de aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. In zoverre verzoekers de Raad willen uitnodigen tot een feitelijke herbeoordeling van hun privé- en gezinsleven en de situatie van hun zoon in het licht van de notie ‘buitengewone omstandigheden’ uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient in herinnering te worden gebracht dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de artikelen 3, 24 en 28 van het IVRK. Verzoekers tonen niet aan dat bepaalde elementen niet voldoende zouden zijn onderzocht of dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Er blijkt niet dat de beslissing kennelijk disproportioneel is of het gelijkheidsbeginsel zou miskennen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN